

Şairin Öyküsü

— ozanmy57 · 12 Nisan 2014

Günbegün boy atan bir fidanlığın,
Sevda korusunda orman olmuşum.
Yeri geldiği an kahramanlığın,
Namlunun ucunda erman olmuşum.

Buz dağından olsa zulmün cefası,
Eritir mazlumun ahde vefası..
Hasbelkader mümkün ise şifası,
Dertlinin derdine derman olmuşum,

Âlem gark olurken tipiye, kar'a,
İçimi sızlatır her bahtı-kara..
Üşümesin diye fakir, fukara,
Tahta sofalara sarman olmuşum.

Kimi darda gördüm ise ne vakit,
Elimde olmasa bile hiç nakit,
Vicdandan cüzdana kurarak akit,
Hesaptan hesaba virman olmuşum.

Ben köy çocuğuyum neme felsefe,
Beni yorar sözde uzun mesafe..
Vicdanım terazi, izanım kefe,
Ben bu icazetle ferman olmuşum.

Kilerde zahirem hasat gününden,
Emeksiz sofranın geçmem önünden,
Güttüğüm davarın halis yününden,
Çile yumağına kirman olmuşum.

Bir gün gidersen bak, bir dağ başına,
Kağnı izleri o binlerce şına,
Bulaklar namıma bundan aşına,
Nice susuzlara mirman olmuşum.

YAŞ der; bu ölkü "TÖRK – İSLAM ÖLKÖSÜ!"

Bu kutsal mefkure Törk'ün türkü..

İşte böyle bu şairin öyküsü,

Ben bu hasletlerle harman olmuşum.

19.01.2013

Mehmet YAŞ

Erman : Yiğit, kahraman, yürekli kimse.

Kirman : Elde yün eğirmeye yarayan araç.

Sarman : Bir çeşit kilim.

Virman : Para aktarımı.

Zahire : Gereğinde kullanılmak için saklanan tahıl, aşlık

Şina : Tekerleğin demir çemberi

Bulak : Kaynak, pınar

Mirman : Küçük testi.